

čl. III. cit. zákona, podle něhož (posl. odst.) geometrické plány vyhotovené do dne účinnosti nového zákona podle do té doby platných ustanovení mohou býti i po tomto dnu podkladem úředního jednání, aniž s další námitkou, že evidence katastru daně pozemkové souhlas dne 2. července 1925 udělila a na přiloženém k žádosti originálním situačním plánu souhlas očíslováním parcel potvrdila, a že potvrzení jednou udělené jest i pro úřad ten, evidenci katastru, nyní kat. měřický úřad závazné. Bylo tedy především po skutkové stránce zkoumati, zda jest pravda, že souhlas ten byl udělen a zda to bylo z plánu také patrné (srov. § 126 druhý odstavec knih. zák.), a po právní stránce, zda souhlas jednou udělený jest závazný, a dále, došlo-li by se k zápornému výsledku, bylo by bývalo třeba úřad ten v dopise, v němž žádáno o potvrzení plánu, požádati o zkoumání podle oněch starších předpisů a o případné potvrzení. Ježto učiniti to měl již první soudce, avšak není zřejmo ze spisů, že to učinil, ba ani jeho první dotaz na kat. měřický úřad a odpověď není ve spisech, nýbrž v notě ze dne 25. května 1929 se praví, že »přípis ten« není ve spise, že byl asi někde založen, a že se žádá za duplikát, jehož posud ve spise není, ač jde právě o přípis kat. měřického úřadu ze dne 30. listopadu 1928, jímž potvrzení plánu odepřeno z důvodů v usnesení prvního soudce reprodukováných a za důvody zamítnutí žádosti užitých — bylo zrušiti i usnesení první stolice a jí nové rozhodnutí šetřící zákona uložiti. Ukládá-li § 80 cit. zák. čís. 177/27 knihovnímu soudu, by před vyřízením žádosti opatřil potvrzení plánu od kat. měřického úřadu, tedy ovšem, neučinil-li to anebo ne správně (čl. III. posl. odst. cit. zák.), nezbyvá vyšší stoličce, než by jej k tomu donutila a tudíž usnesení jeho spočívající na řízení, v němž zákon byl porušen, zrušila. To bylo podotknouti vzhledem k § 131 a 132 knih. zák., jež neznají zrušení. Dojde-li se hořejším řízením k výsledku, že plánek po zákonu nevyhovuje, nastane potřeba předběžným vyřízením, jež je v pozemnoreformním řízení knihovním podle rozhodnutí R II 200/29 čís. sb. 9094, R II 216/29 čís. sb. 9100 přes § 95 knih. zák. přípustno, Státnímu pozemkovému úřadu dodání plánu zákonu odpovídajícího v určité lhůtě uložiti, jak se toho též stížnost domáhá.

Čís. 9103.

Zažalována-li pohledávka ze zápůjčky, vadí jejímu napotomnému uplatňování směnečným řízením námitka rozepře zahájené (§ 87 směn. zák.).

(Rozh. ze dne 1. srpna 1929, R I 628/29.)

Proti zažalované směnečné pohledávce vznesla žalovaná námitku zahájené rozepře, ježto zažalovaný směnečný peníz jest zahrnut v penízi zažalovaném v jiném sporu z důvodu zápůjčky. Soud první stolice vyhověl námitce zahájené rozepře a odmítl směnečnou žalobu. Rekursní soud zamítl námitku zahájené rozepře.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

V souzeném případě jde o otázku, zda zahájením rozepře C II 264/29, v níž jest předmětem sporu pohledávka žalobkyně 4.300 Kč, zahrnující v sobě též 1.000 Kč tvořících v tomto směnečném sporu předmět sporu, jest odůvodněno použití § 233 c. ř. s. Otázku tuto jest zodpovědět v tomto případě kladně. Ana je tu nesporně totožnost stran, jest při řešení otázky jen ještě zkoumati, zda jde o souhlasnost právního důvodu pro bezesporný totožný předmět. Strana žalující hájí stanovisko, že právním důvodem uplatnění pohledávky 4.300 Kč jest zápůjčka, kdežto ve směnečném sporu jest jím skripturní obligace (směnka), úplně odloučená od jakéhokoliv právního jednání, že tedy právní důvod obojího pohledávání jest různý a že námitka zahájené rozepře jest bezdůvodná. Strana žalovaná hájí stanovisko, že podkladem směnečného závazku jest táž zápůjčka, a dochází z toho k závěrce, že právní důvod jest v obou sporech týž. Jest sice připustiti, že směnka jako skripturní obligace jest samostatným právním důvodem. V souzeném případě nelze však nepřihlédnouti k předpisu § 87 směn. zák., dovolujícímu v tom případě, kde jde o spor mezi vydatelkou a příjemkyní směnky, žalované straně námitky z právního jednání, které bylo podkladem pro vystavení směnky, totiž k námitce, že směnka byla vystavena na základě zápůjčky, o kterou jest již zcela žalováno dříve, než zahájen byl tento směnečný spor. Z toho důvodu jest přisvědčiti názoru soudu prvního, že ohledně 1.000 Kč směnečně zažalovaných jde o rozepři již dříve zahájenou. Předpis § 233 c. ř. s. má za účel zabrániti tomu, by jedna strana nemohla vymoci dva exekuční tituly pro týž nárok. Tento účel byl by v tomto případě zmařen, kdyby se přisvědčilo rekursnímu soudu, že právním důvodem sporu o 1.000 Kč jest směnka, která nemá co činiti s poměrem dlužnickým tvořícím její základ. Mohlo by se ovšem namítati, že žalobce nesmí býti zbaven práva příslušejícího mu ze směnečného závazku dlužníkov a umožňujícího mu, by co nejrychleji vymohl pohledávku směnečně krytou. Chtěla-li žalobkyně tohoto práva použití, byla povinna, by zažalovanou pohledávku 4.300 Kč o 1000 Kč omezila a vyloučila ji takto ze zahájeného sporu. To však dosud neučinila a musí proto následky toho sama nésti.

Čís. 9104.

Kandidát advokacie, žádající o připuštění k advokátní zkoušce u vrchního soudu v historických zemích, nemůže se dovolávati předpisů platících na Slovensku a v Podkarpatské Rusi, nanejvýš uherského nařízení 1456/1918.

Vrchní soud, u něhož si přeje kandidát advokacie, dokonavší praxi v obvodu jiného vrchního soudu, vykonati advokátní zkoušku, působí z vlastní moci, nikoliv jako soud dožádaný vrchním soudem, v jehož obvodu kandidát dokonal praxi.

(Rozh. ze dne 1. srpna 1929, R I 640/29.)